

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 9

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 9", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi9-txt-shoot-id2ad325b2-ca66-4357-a35e-ea52b355f0ad.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Præsten ikke blot beviser Christendommens Sandhed, men han modbeviser den med det Samme.

Der gives kun eet Forhold til aabenbaret Sandhed: at troe.

At man troer, lader sig kun bevise paa een Maade: ved at være villig til at lide for sin Tro; og Graden af Ens Tro bevises kun ved Graden af Ens Villighed til at lide for sin Tro.

Paa den Maade kom Christendommen ind i Verden, betjent af Vidner, der vare villige til ubetinget at lide Alt for deres Tro, og virkelig ogsaa kom til at lide, at offre Liv og Blod for Troen.

Deres Troes Mod gjør saa sit Indtryk paa Menneske-Slægten, som foranlediges til følgende Slutning: Det, der kan begeistre Mennesket til saaledes at offre Alt, vove Liv og Blod, det maa dog være Sandhed.

Dette er Beviset, som førtes for Christendommens Sandhed.

Nu derimod er Præsten saa god at ville gjøre det til Næringsvei (men Næringsvei er dog vel lige det Modsatte af at lide, at offres, hvori Beviset ligger): at bevise Christendommens Sandhed deraf, at der har levet Mennesker, som have offret Alt, vovet Liv og Blod for Christendommen.

Altsaa Beviis og Modbeviis paa een Gang! Beviset for Christendommens Sandhed af, at man har vovet Alt for den, modbevises jo eller mistænkeliggjøres ved, at Præsten, som foredrager dette Beviis, gjør lige det Modsatte. Ved at see de Herlige, Sandhedsvidnerne, vove Alt for Christendommen, foranlediges man til den Slutning: Christendommen maa være Sandhed; ved at agte paa Præsten foranlediges man til den Slutning: Christendommen er nok ikke Sandheden, men Profiten er Sandheden.

Nei, det Beviis for at Noget er Sandhed af Villigheden til at lide for det, lader sig kun føre af En, der selv villigt lider for det. Præstens Beviis: at bevise Christendommens Sandhed deraf, at han tager Penge for, har Profit af, lever af, med Familie jævnt avancerende lever af – at Andre have lidt, er Selvmodsigtelse, er, christeligt, Snyderie.

Og derfor skal »Præsten«, christeligt, stoppes, som man borgerligt taler om at stoppe en Tyv. Og som der er blevet raabt Hep efter en Jøde, saaledes skal det saa, indtil man ingen Præst mere seer, blive raabt efter Præsten: stop Tyven! Stop ham, han stjæler, hvad der tilhører de Herlige! Hvad de havde fortjent ved deres ædle Uegennyttighed, men hvad de ikke fik, lønnede med Utak, forfulgte, ihjelslagne, det stjæler Præsten ved at tage deres Liv til Indtægt, at skildre deres Lidelser, bevise Christendommens Sandhed af hine Herliges Villighed til at lide for den. Saaledes stjæler Præsten fra de Herlige; og saa bedrager han den Eenfoldige, Menneskenes Mængde, som ikke har Evne til at gennemskue Præstens Trafik, at han beviser Christendommens Sandhed og med det Samme modbeviser den.

Hvad Under da, at Christendommen slet ikke er til, at det Hele med Christenhed er Galimathias, naar de der ere Christne ere det i Tillid til Præstens Beviis, antage, at Christendommen er Sandhed i Tillid til Præstens Beviis: at Noget er Sandhed, fordi En er villig nok til at have Profit deraf, og maaskee endog, raffinerende, tager den Profit mere, at forsikkre, at han er villig til at lide. I Tillid til dette Beviis at antage Christendommens Sandhed er lige saa meningsløst som at ansee sig selv for en velhavende Mand, fordi man har mange Penge mellem Hænder, som ikke tilhøre En, eller fordi man eier en Deel Seddel-Penge, udstedte af en Bank, som intet Valuta eier.